

Den højtærede Udenrigsminister bekræfter altsaa udtrykkelig dette, at han som Danmarks Udenrigsminister er rede til paa ethvert Tidspunkt, naar man fra anden Side er villig dertil, at afslutte fuldstændig obligatoriske Voldgiftstraktater med ethvert andet selvstændigt Land, ogsaa med Sverige og Norge. Som sagt: det egentlige Hovedpunkt i denne Sag er den danske Regerings ubetingede Villighed i saa Henseende. Paa den anden Side kunne vi ikke lukke Øjnene for, at den danske Regering staaar ret ene i saa Henseende. Det viser sig, at de fleste af de Lande, med hvilke vi have drevet Forhandlinger, ikke ere naaede til et saa fremrykket Standpunkt.

Jeg skal kun gøre en Bemærkning endnu om den Bestemmelse, som findes knyttet til Konventionerne, at naar en Stat siger: Denne Sag vedrører min Uafhængighed, eller denne Sag vedrører min Integritet, kan Spørgsmaalet om, hvorvidt den vedrører Uafhængigheden eller Integriteten ikke være Genstand for videre Forhandling, thi det er Spørgsmaal, som den enkelte Stat afgør selv suverænt. Jeg ved, at det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) som Udenrigsminister fik en saadan Bestemmelse ind i danske Voldgiftstraktater. Jeg har altid været en Modstander af en saadan Bestemmelse, og jeg er det fremdeles. Jeg tænker ikke, det kan lade sig gøre, og vil heller ikke gøre Forsøg paa at faa nogen Ændring heri, men jeg vil bede den højtærede Udenrigsminister tage under fornyet Overvejelse, om ikke en Stat, hvis Standpunkt er rent og klart dette: Voldgift i alle Sager, om en saadan Stat ikke bør sige: Nej Tak, en Bestemmelse af den Beskaffenhed have vi ingen Brug for, den kan aldrig være til vor Gavn, kun være til Skade.

Jeg maa altsaa anbefale disse Traktater med vore Nabolande Sverige og Norge til Vedtagelse og vil udtale Haabet om, at de maa blive et Led i de Bestræbelser, som fra forskellige Sider udfoldes for at bevare et særlig godt internationalt Forhold mellem os og vore Naboer. Skulde der i Sverige endnu være nogen Misstemning tilbage fra foregaaende Aar, haaber jeg, Traktaten maa være et af Midlerne til virkelig at slaa Bro mellem Landene. Jeg tror, det er af den største Interesse for den lille danske Stat, at vi til enhver Tid staa i en intim, virkelig venskabelig Forstaaelse med vor store Nabostat, Sverige. Naturligvis er en saadan Forstaaelse

med Norge ogsaa af stor Interesse, men i saa Henseende behøve vi vistnok ikke at nære Bekymringer.

Hvad angaar Traktaten med De forenede Stater, er den jo en Voldgiftstraktat af den allermagreste Type, som den højtærede Udenrigsminister fremhævede, hvor man bl. a. undtager Stridigheder, der vedrøre Nationernes Ære. Og naar man saa føjer til, at hvad der vedrører Æren, bestemmer vedkommende Stat selv uden Kritik, da kan man ikke nægte, at denne Traktat er lidet tilfredsstillende. Imidlertid er jeg dog den højtærede Udenrigsminister taknemmelig ogsaa for denne Traktat.

Naar den højtærede Udenrigsminister i øvrigt gjorde Rede for, at overfor visse Lande havde Danmark ikke opnaaet Voldgiftstraktater — og deri var han til Dels selv Aarsag —, fordi man ikke kunde opnaa dem i det Omfang og den Vidde, man kunde ønske, saa skal jeg ikke udtale noget i saa Henseende om, hvorvidt dette maa anses for at være en heldig eller uheldig Fremgangsmaade; det er et Punkt, hvorom der kan være delte Meninger. Men jeg gentager og slutter med en Tak til den højtærede Udenrigsminister for, at han har udtalt dette, at den danske Regering — og heri har Regeringen sikkert det danske Folk med sig — til enhver Tid er rede til at afslutte Voldgiftstraktater med ethvert andet suverænt Land efter den samme Type som Voldgiftstraktaterne med Holland, Italien og Portugal. Med disse Ord anbefaler jeg disse Traktater til Vedtagelse.

K. M. Klausen: Bestræbelserne for at tilvejebringe Overenskomster om Tvistigheders Henviisning til Afgørelse ved Voldgift ere jo noget, som vi i et lille Land kun kunne hilse med Glæde. Vor Stilling som en af de mindste Stater gør jo, at hvis vore Stridigheder med andre Lande ikke kunne bilægges gennem Voldgift eller Overenskomst ad fredelig Vej, er vor Skæbne afgjort, thi skal den afgøres med Vaaben i Haand, vide vi godt, paa hvilken Maade denne Afgørelse vil falde

Rettelser.

Sp. 3229, L. 24 f. n.: „vestre“, læs: „østre“.

— 3230, L. 23 f. o.: „Havneafgiften“, læs: „Kanalafgiften“.